

Kalėdos. Dievas viešpatauja, tapęs mažutėliu dėl mūsų

Davide Prosperi sveikinimo žodžiai judėjimui. „Dievas ne tik keliauja su mumis, bet ir pasitiki mūsų laisve, yra išalkęs ir ištroškęs mūsų laisvo „taip“.

2021 12 24

Brangūs draugai,

Ir šiais metais mus pasiekia Kalėdų žinia, kuri yra visada ta pati ir sykiu visada nauja, kaip yra naujos aplinkybės, kurias gyvenimas pateikia. Ypač šiais metais, Dangaus Karalius ateina tarp mūsų tokiu metu, kai yra sunku nejausti „šalčio“, cituojant itališkos giesmės žodžius „Tu nužengi iš žvaigždžių“. Ne tik dėl Covid, kuris, deja, pasirengęs smogti su nauju agresyvumu. Bet ir dėl pokyčių, su kuriais mūsų judėjimas susidūrė pastarąjį laiką, pokyčių, kurie kai kuriems iš mūsų vis dar yra pasimetimo ir baimės šaltinis.

Na, į šį sumišimą, į mūsų poreikį būti vedamiems, Dievas atsakė ir toliau atsako paprastai:

„Ir štai jums ženklas: rasite Kūdikį, suvystytą vystyklais ir paguldytą ėdžiose“.

Dievo atsakymas į mūsų šviesos, patogumo, išgelbėjimo poreikius yra skirtingas nuo mūsų emocinių lūkesčių. Kaip sakė popiežius Pranciškus Kalėdų sveikinime Romanų kurijai, „Kalėdų Slėpinys ateina į pasaulį nusižeminimo keliu (...). Karalių Karalius ateina į pasaulį ne atkreipdamas dėmesį, bet sužadindamas paslaptinę trauką širdyse tų, kurie jaučia trikdančios esaties naujieną, kuri keičia istoriją“.

Apmąstant popiežiaus žodžius negalėjau neužduoti sau klausimų: kas yra tokio „trikdančio“, tokio „naujo“ ėdžiose paguldytame kūdikyje? Ar dar tiksliau: ką naujo galime atrasti *sau šiandieną*, kreipdami žvilgsnį į šį kūdikį? Ką naujo *šios* Kalėdos mums sako?

Du atsakymai man kyla širdyje. Pirmasis: tiesa, kad Dievas pasirenka kelią, kurio niekas iš mūsų natūraliai nesirinktų: nusižeminimo kelią. Bet kodėl jį pasirenka? Išdrįstu atsakyti: nes būtent toks būdas atitinka patį tikriausią širdies laukimą. Tiesą sakant, bent jau man ir daugeliui draugų yra taip: niekas negali taip *sušildyti* mūsų širdžių, kaip pastebėti, kad šis Dievas pasirenka „susimaišyti“ su mūsų mažumu, kad paverstų jį Savo galios, Savo didingumo buveine.

Ir tai yra teisinga, iš esmės pagrįsta, kad taip yra, nes tik tokiu būdu Dievas duoda mums išgelbėtoją, kurio mes tikrai laukiame: ne vienišo *Geležinio žmogaus (Iron man)*, kuris pasaulį naudoja kaip teatrą, kuriame parodo, kaip šauniai geba jį išgelbėti, bet Emanuelis, tai yra *Dievas su mumis*, Dievas, kuris tikrai mus myli, nori mus, vargšus ir trapius, pažeidžiamus, tokius kaip mes, padaryti Savo esaties pasaulyje įrankiais:

„Tik pažvelkite, broliai, kas gi jūs, pašauktieji, esate? Žmonių akimis žiūrint, nedaug tarp jūsų tėra išmintingų, nedaug galingų, nedaug kilmingų. Bet Dievas pasirinko, kas pasauliui atrodo kvaila, kad sugėdintų išminčius. Dievas pasirinko, kas pasauliui silpna, kad sugėdintų galiūnus.“
(1Kor 1, 26-28).

Todėl pirmas linkėjimas šioms šventoms Kalėdoms: kad kūdikėlis Dievas, Dievas, nusprendęs apsilvilti mūsų silpnumu, uždegtų mumyse ryžtingumo ugnį. Šios naujos pradžios pagreitį turėtų padiktuoti nuolankus tikrumas, kad Viešpats yra su mumis. *Emanuelis*: Dievas yra su mumis.

Dabar prieinu prie antrojo atsakymo, kuris man buvo pasiūlytas apmąstant kai kurias popiežiaus emerito Benedikto XVI Kalėdų homilijas. Keletą kartų Ratzingeris stabtelė, tarsi užburtas,

kontempliuodamas šio Dievo paradoksą, kuris, tapdamas kūdikiu, prisiima „elgetos“ vaidmenį, Dievo, kuriam iš tikrųjų nieko nereikia, bet jis pasirodo ištroškęs Savo kūrinio meilės, tarsi vaikas, ieškantis motinos glėbio:

„Dievas tapo kūdikiu, kūdikiu, kuriam reikia motinos. Jis tapo kūdikiu, būtybe, kuri į pasaulį ateina verkdamas, kurios pirmasis balsas – pagalbos prašantis riksmas, ir kurios pirmasis gestas yra ištiestos rankos, ieškant saugumo“. Ir vėl: „Dievas tapo kūdikiu. Kita vertus, girdime sakant ir tai, kad tai yra sentimentalumas, kurį geriau palikti nuošalyje. Tačiau Naujasis Testamentas turi kitų idėjų tuo klausimu. Biblijos ir Bažnyčios tikėjimui svarbu, kad Dievas norėjo būti tokia būtybe, priklausoma nuo motinos, priklausoma nuo žmogaus globėjiškos meilės“.

Mieli draugai, man atrodo, kad šie popiežiaus emerito žodžiai šiandieną naujai nušviečia mūsų išgyvenamas aplinkybes. Dievas ne tik keliauja su mumis, bet patiki save mūsų laisvei su dar labiau svaiginančiu dosnumu, maldauja kiekvieno iš mūsų pagalbos, yra ištroškęs ir alkanas mūsų laisvo „taip“.

Šiandieną labiau nei bet kada yra būtina, kad Dievo pasitikėjimas mumis taptų įprastu mūsų savimonės turiniu. Labiau nei bet kada yra būtina suvokti kad, kaip dažnai kartojome praėjusiais metais ir kaip kun. Julián mums rašė atsistatydinimo iš Brolijos prezidento pareigų laiške, charizmos, kuri apėmė mūsų gyvenimą, plitimo didėjimas arba mažėjimas yra tikrai patikėtas kiekvieno iš mūsų laisvei.

Tačiau tegul niekas nesijaučia sugniuždytas dėl „tokios“ didelės atsakomybės svorio. Verčiau padėkime vieni kitiems pažvelgti į šią atsakomybę kaip į entuziastingą dovaną. Iš esmės tai, ką žmogus pradeda nujusti žiūrėdamas į kūdikėlį Jėzų, kai šis ieško motinos glėbio, yra būtent tai: ar Slėpinys negalėtų apsieiti be mūsų?

Kalbant apie mane, atsakymas aiškus: žinoma, galėtų. Niekas nėra nepakeičiamas. Tačiau dar labiau jaudina tai, kad Jis ištiesia savo rankas į mane, į kiekvieną iš mūsų. Padėkime vieni kitiems, kad ateinančiame laike į šį mūsų išrinkimą atsilieptume dosniai, atiduodami viską, besąlygiškai, „kad žmogiškoji Kristaus šlovė ir toliau reikštųsi pasaulyje“ ir per šią mažą didingą mūsų draugiją.

Apkabinu visus

Gerų Kalėdų!
Davide